

Chương 17

Lần đầu tiên trong đời, Vệ Bắc đến nhà thầy giáo học thêm.

Phải công nhận rằng thầy giáo Tiền đích thị là một giáo viên rất có đầu óc kinh doanh.

Vì kiếm tiền ư? Không đâu! Vì bồi dưỡng học sinh, ông không tự thủ đoạn... À quên, là dốc hết tâm huyết, tính toán chi li chứ...

Trong phòng khách ông xếp bàn mở một lớp, tiếp theo trong phòng làm việc ông cũng mở một lớp, trên tầng thượng ông cũng mở một lớp. Cứ thế một buổi thầy luân phiên dạy kèm cho ba nhóm học sinh.

Người biết thì bảo nhà ông mở lớp dạy thêm, người không biết lại tưởng rằng nhà ông mở sòng bạc.

Do thành tích học tập kém, thuộc vào nhóm không cần coi trọng nên Vệ Bắc bị xếp vào nhóm làm đề trên tầng thượng.

Thực ra anh chàng này đến đây không phải để học thêm.

Thấy thầy giáo Tiền có vẻ chẳng mấy bận tâm đến nhóm của mình, cậu liền thẳng tay vứt tờ đề lên mặt bàn, rồi chạy tót xuống dưới nhà.

Bấy giờ, thầy Tiền đang thao thao bất tuyệt giải đề thi cho học sinh trong phòng khách, hoàn toàn không chú ý tới một học sinh từ tầng trên đi xuống, lên vào phòng làm việc.

Diệp Sơ đang cùng các bạn khác vui đầu làm đề trong phòng làm việc của thầy, bỗng thấy tiếng bước chân ai đó bước vào, rồi những tiếng hít sâu nối nhau vang lên. Cô bạn Lâm Mậu Mậu ngồi bên cạnh Diệp Sơ bắt đầu điên cuồng lấy ngón tay chọc vào cánh tay cô.

“Sao thế?” Diệp Sơ ngẩng đầu, ngây ngốc hỏi.

“Người người người... người yêu cậu kia!” Lâm Mậu Mậu há hốc miệng, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa khiếp hãi.

Người... yêu á? Diệp Sơ bị cái từ này làm cho khóc dở mếu dở. Còn chưa kịp quay đầu lại nhìn thì đã có người ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô rồi. Người đó híp mắt nhìn cô chăm chăm không chút kiêng dè.

Hơi thở vừa quen thuộc vừa nguy hiểm này khiến Diệp Sơ bất giác cau mày.

“Cậu đến đây làm gì?” Diệp Sơ hỏi.

“Học thêm.” Vệ Bắc nhún vai rồi ngẩng đầu trừng mắt với các bạn học đang nhìn về phía hai người: “Nhìn cái gì mà nhìn? Tập trung mà làm đề đi!”

Lớp này toàn học sinh giỏi, nào đã gặp kẻ du côn thế này bao giờ. Chỉ mỗi một câu này của Vệ Bắc thôi đã dọa bọn họ sợ đến mức không dám nhúc nhích, tất cả đều cúi xuống chăm chú làm bài. Mấy đứa to gan ngẩng đầu lên nhìn lên, bị Vệ Bắc trừng mắt nên lại phải quay đi.

Cảnh tượng này khiến Diệp Sơ toát cả mồ hôi: “Đây là chỗ dành cho đội tuyển Toán ôn luyện, cậu không ở trong đội tuyển Toán thì vào đây làm gì?”

“Lớp trên kia không có chỗ ngồi, xuống đây thì có làm sao? Này, cái thằng ẻo lả ngồi đối diện kia, đừng tưởng mày nhìn tao mà tao không biết nhé!” Cậu đột nhiên mắng to.

Bạn Triệu Anh Tuấn đáng thương phải giương mắt nhìn nữ sinh mình ngưỡng mộ bị một kẻ du côn độc chiếm, chỉ dám tức giận mà không dám nói gì, đành tiếp tục cúi mũi xuống để kiểm tra.

Thấy người mình thâm mến phải chịu nhục, Lâm Mậu Mậu nổi giận đập bàn: “Này, phải tôn trọng người ta chứ, cái gì mà ẻo lả hả?”

“Tôi không nói cậu, cậu nổi đóa lên làm gì?” Vệ Bắc không khách sáo mà đáp trả luôn. Chợt nhận ra người ngồi bên cạnh Diệp Sơ hôm nay trông rất giống người bạn cùng bàn lúc nào cũng dính lấy cô trên lớp. Diệp Sơ chưa nói với cậu nên cậu vẫn tưởng Lâm Mậu Mậu là một nam sinh, máu bỗng dồn hết lên mặt.

“Mày là ai mà dám ngồi cạnh bạn gái tao hả?”

Đúng là bạn gái rồi...

Tất cả những người cắm cúi làm bài đồng loạt gật gù.

“Bạn gái hả? Cậu không đùa đấy chứ? Người ưu tú như lớp trưởng mà lại là bạn gái của cậu à? Cậu đúng là đồ cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!”

Câu này đúng là đã chọc giận Vệ Bắc thật rồi. Từ bé đến giờ, vì quá đẹp trai nên dù tính tính chẳng ra sao vẫn có vô số nữ sinh không sợ chết bám theo cậu nhằng nhặng.

Chưa có ai dám chê cậu là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga đâu nhé.

Cóc ghè hả?

Có con cóc ghè nào đẹp trai như cậu không?

Vệ Bắc tức đến mức sửa soạn xắn tay áo.

Thấy tình hình không ổn, Diệp Sơ vội vã đứng chắn giữa hai người, kéo Lâm Mậu Mậu qua một bên.

Vệ Bắc thấy vậy thì càng giận: “Thằng ranh kia, mày thử chạm vào người cô ấy xem!”

Lâm Mậu Mậu máu nóng đang bốc lên đầu, nghe Vệ Bắc quát câu ấy bỗng bừng tỉnh: Không phải cái gã Vệ Bắc này tưởng mình là nam sinh chứ? Đang ghen tuông vì lớp trưởng sao? Nghĩ đến đây thì trong đầu cô ấy bỗng lóe lên một kế.

Diệp Sơ đang đau đầu không biết khuyên can thế nào thì bỗng thấy eo mình bị ai ôm chặt. Rồi cô thấy Lâm Mậu Mậu dán sát vào sau lưng mình, cười tít mắt trêu chọc Vệ Bắc: “Sao hả? Tôi cứ chạm đây, không chỉ chạm vào mà còn sờ nữa nhé.” Nói xong, trước mặt bao nhiêu người, Diệp Sơ...

Bị sờ ngực!

Bị sờ ngực rồi!

Bị sờ ngực mất rồi!

Tất cả các bạn có mặt trong phòng đều bị hành động kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu của Lâm Mậu Mậu làm cho sợ mất vía. Bản thân Diệp Sơ cũng không ngoại lệ.

Đến khi tất cả hoàn hồn thì một luồng khí nặng nề rất khó mô tả đột ngột xuất hiện trong phòng. Nguồn gốc của luồng khí ấy - Vệ Bắc đang đổi sắc mặt xoèn xoẹt, lúc thì tái xanh, lúc thì trắng bệch, cuối cùng lại xám xịt đen sì. Màu đen ấy có nghĩa là cực kì tức giận, núi lửa sắp sửa phun trào, đôi mắt ác liệt như dã thú dường như sắp tóe lửa.

Đến lúc này, Lâm Mậu Mậu, kẻ đang tự thấy mình đùa hơi quá, cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi.

“Các anh các chị đang làm gì thế?” Nghe tiếng xôn xao trong phòng làm việc, thầy giáo Tiền đi vào xem thế nào, bắt gặp cảnh tượng này, ông nổi cáu: “Bảo các cô các cậu làm đề cơ mà, đang làm cái gì thế hả? Cậu này! Cậu ở trên tầng thượng cơ mà? Sao lại chạy xuống đây, đi lên ngay cho tôi!” Thầy Tiền hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, cứ thế đổ thêm dầu vào lửa.

Tất cả học sinh đang có mặt ở đây đều có cảm giác ngày tận thế sắp đến rồi.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Diệp Sơ bỗng đứng thẳng người, thân hình ngăn ngừn chắn trước mặt Vệ Bắc. Cô bảo: “Đừng gây chuyện nữa, mau về đi!”

Câu nói này dường như khiến cho cả thế giới đều im lặng.

Ánh mắt tức giận cực độ của Vệ Bắc chầm chậm rơi xuống, trong đáy mắt thấp thoáng một tia giá lạnh, cậu hỏi: “Cậu muốn tôi đi à?”

Diệp Sơ chớp mắt như ngầm thừa nhận.

Cậu không nói thêm gì nữa, quay người đi luôn, vung văng đóng sầm cánh cửa phòng làm việc của thầy giáo. Thầy Tiền Quốc Phương ở phía sau gầm lên long trời lở đất mà cậu cũng chẳng thèm quay lại.

Tất cả mọi chuyện cứ bắt đầu và kết thúc không đầu không cuối như vậy đấy.

Thầy giáo Tiền tức đến mức nhảy dựng lên, ông mắng mỏ mấy câu rồi lại đi sang dạy nhóm khác. Các bạn khác lại tiếp tục làm bài, chỉ thỉnh thoảng liếc Diệp Sơ bằng ánh mắt kì quái.

Diệp Sơ cắm cúi làm bài, không hề có bất cứ phản ứng nào. Trong khi đó, Lâm Mậu Mậu ngồi bên cạnh cô lại không tài nào bình tĩnh nổi.

“Lớp trưởng, tớ cảm thấy... hình như... vừa rồi tớ hơi quá đáng.” Chẳng qua cô ấy chỉ muốn bênh vực người trong mộng của mình thôi mà, ai ngờ được Vệ Bắc phản ứng dữ dội đến thế cơ chứ. Giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

“Ban nãy cậu ta cứ luôn miệng nói cậu là bạn gái, có thật không vậy? Hai người có vì chuyện này mà cãi nhau không? Thực ra tớ không cố ý đâu, hay là đề tớ giúp cậu giải thích rõ ràng nhé.”

Nghe Lâm Mậu Mậu lải nhải bên tai mãi, Diệp Sơ ngẩng đầu lên nhìn cô bạn một cái rồi điềm đạm bảo mỗi một câu: “Làm bài đi!”

“...” Lâm Mậu Mậu bị chặn họng, mấp máy miệng, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Và buổi học thêm ngày thứ bảy đã kết thúc trong bầu không khí kì dị như thế đấy.

Lúc Diệp Sơ rời khỏi nhà thầy giáo Tiền đã hơn bốn giờ chiều. Tiết trời lúc đó mới vào xuân nên trời vẫn còn mau tối, hơn nữa hôm nay trời nhiều mây, nên mới bốn giờ mà trời đã mù mịt ảm đạm rồi.

Lâm Mậu Mậu và Triệu Anh Tuấn đi sau Diệp Sơ, cả hai còn canh cánh trong lòng chuyện vừa nãy.

“Lớp trưởng, cậu về một mình à?” Lâm Mậu Mậu e dè hỏi.

“Ừ!” Diệp Sơ gật gật đầu.

“Nhà cậu cách đây xa không?”

“Cũng bình thường, tớ ngồi xe buýt khoảng hai mươi phút là về đến nhà.”

Lâm Mậu Mậu vẫn chưa chịu thôi, hỏi tiếp: “Hay là chúng tớ đưa cậu về nhé?”

“Phải đẩy phải đẩy! Chúng mình cùng về nhé!” Triệu Anh Tuấn vội vàng hòa theo, cậu muốn nói câu này từ lâu lắm rồi, chỉ tội không đủ can đảm thôi. May quá, giờ bạn Lâm Mậu Mậu đã nói hộ rồi, vui thật.

“Ừ!” Diệp Sơ gật đầu, nhưng rồi lại ngần ra: “Hình như các cậu không cùng đường với tớ thì phải?”

Hai người kia đồng loạt im lặng.

Đâu phải không cùng đường? Đúng hơn là còn ngược đường nữa kia!

“Các cậu cứ về đi, tớ ổn mà, đằng nào mẹ tớ cũng sẽ ra công chung cư đón tớ.” Chẳng mấy khi Diệp Sơ nói dối.

Rốt cuộc câu này cũng khiến cho hai bạn trẻ thở phào nhẹ nhõm, không nài nỉ cùng về nhà với Diệp Sơ nữa.

Vậy là Diệp Sơ tạm biệt bọn họ, bước lên xe buýt.

Thực ra thì nhà thầy Tiên cách nhà Diệp Sơ không xa, nhưng không xa không có nghĩa là không tắc đường. Mấy năm gần đây thành phố phát triển cực nhanh, các trục đường chính xung quanh đều được sửa chữa mở rộng, rất nhiều xe buộc phải đi đường vòng. Điều này dẫn đến hệ quả trực tiếp.

Con đường Diệp Sơ về nhà tắc đến thê thảm.

Lẽ ra tuyến xe buýt ấy chỉ mất hai mươi phút là về bên, ấy thế mà giờ đây phải mất tận một tiếng mới bò đến nơi.

Diệp Sơ về đến nhà thì trời đã sụp tối rồi.

Diệp Sơ nhớ buổi sáng trước khi đi học, mẹ đã dặn dò phải về sớm. Thế nên cô ráo bước nhanh hơn, vội vã về nhà.

Lúc này trời đã tối, đến đường ở khu chung cư cũng sáng rồi. Một mình Diệp Sơ sải bước thật nhanh trên lối đi, bất chợt có một bóng đen tựa cơn gió lạnh ào ra từ một dãy nhà, chặn cô lại.

Diệp Sơ giật mình kinh ngạc. Sau khi nhìn rõ người trước mắt, cô mới thở phào nhẹ nhõm rồi hỏi: “Này, cậu làm gì vậy?”

Ánh mắt Vệ Bắc hơi là lạ, cậu nhìn chăm chăm vào cô, thái độ như muốn ăn thịt người.

“Chờ cậu giải thích.” Cậu mở lời, giọng lạnh như băng.

Diệp Sơ ngơ ngác: “Giải thích gì cơ?”

“Cậu tự biết mà?” Cậu hỏi ngược lại rồi bỗng túm lấy cổ tay cô, đẩy cô về phía sau.

Diệp Sơ đang đứng, bị cậu đẩy mạnh đột ngột nên lùi về phía sau mấy bước, lưng chạm phải bờ tường. Theo bản năng, cô tránh sang một bên, nhưng một

cánh tay đã đập “bốp” vào bờ tường, chống đúng vị trí ngang đầu cô. Diệp Sơ theo phản xạ định né sang hướng còn lại thì gương mặt Vệ Bắc đã cận kề. Cậu nhìn thẳng vào mắt cô.

Khoảng cách giữa hai người gần đến nỗi Diệp Sơ “đánh hơi” thấy mùi nguy hiểm.

“Giải thích!” Hai chữ bật ra từ miệng Vệ Bắc, đôi mắt vẫn không rời cô.

“Giải thích cái gì? Tớ không biết cậu đang nói về chuyện gì cả!” Diệp Sơ muốn đẩy cậu ra.

Nhưng sức lực hai người quá chênh lệch, Vệ Bắc không những không bị đẩy ra mà ngược lại áp sát thêm một bước, hơi thở mạnh mẽ nam tính của cậu phả lên gương mặt Diệp Sơ.

“Nói!” Cậu ra lệnh thêm lần nữa.

Diệp Sơ cảm thấy mình sắp tê cứng rồi, cô chớp đôi mắt ngây thơ, đối diện với ánh nhìn của Vệ Bắc: “Cậu làm xong bài tập chưa?”

Phản ứng đầu tiên của Vệ Bắc là sửng sốt. Cậu nhìn vào đôi mắt trong sáng ngây thơ lung linh dưới ánh đèn đường của Diệp Sơ. Đường như cô thật sự không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Cậu từ từ buông lỏng tay cô, khẽ than thở: “Diệp Thừa Căn, cậu rốt cuộc là ngốc thật hay giả ngốc vậy?”

Diệp Sơ ngo ngác, vẻ mặt càng thêm dờ dẩn.

“Thực ra cậu luôn biết rằng tôi thích cậu.”

Diệp Sơ lặng thinh không đáp. Vệ Bắc tiếp tục: “Trong lòng cậu rõ hơn ai hết, tại sao cứ phải giả ngốc? Rốt cuộc cậu lo sợ điều gì?”

Sợ phiền phức.

Diệp Sơ mấp máy môi nhưng không dám nói ra, sợ làm cậu nổi cáu.

“Rốt cuộc cậu có thích tôi không?”

“Tớ có thể không trả lời câu hỏi này không?” Cuối cùng Diệp Sơ lên tiếng.

“Không được!” Vệ Bắc từ chối ngay lập tức.

“Vậy cậu buông tớ ra trước đã...”

“Không buông.”

“...” Cuối cùng Diệp Sơ cũng bị ép vào đường cùng. Cô ngẫm nghĩ, rồi trước ánh mắt nóng bỏng của Vệ Bắc, thốt ra ba chữ: “Tớ không biết.”

Thật ra ba chữ “tớ không biết” này rất là nước đôi, nghe còn khó hiểu hơn bất kì câu trả lời nào khác. Thích thì cứ thế tiến tới, không thích thì phải cưỡng ép theo đuôi. Mà “không biết” cũng tính là câu trả lời hả?

Vừa nãy Vệ Bắc còn cố kiềm chế, cố bình tĩnh. Nhưng hiện tại thì cậu đã hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi nữa rồi.

Cậu nói: “Không biết phải không? Để tôi cho cậu biết nhé.”

“Làm sao để...” Diệp Sơ còn chưa nói hết câu, cánh tay đang chống trên tường, sát bên đầu kia đã nhanh chóng giữ chặt gáy cô, hơi thở nam tính trong nháy mắt ập tới, còn không kịp tránh, đôi môi đã bị cậu hôn mất rồi.

Đây là nụ hôn đầu tiên đấy!

Chú thích:

1. Trước giây phút đối mặt với cái chết, con người thường trở nên khỏe mạnh và minh mẫn lạ thường. Ở đây hình dung khoảnh khắc bình yên ngoan ngoãn trước cơn bão “phá hoại” của Vệ Bắc.